

บทนำ

เกลียวคลื่นสีเข้มม้วนตัวพาฟองคลื่นสีขาวซัดสาดเข้าหาชายฝั่ง ซึ่งถูกปกคลุมด้วยทรายเม็ดละเอียดสีทองอร่ามระลอกแล้วระลอกเล่า รวากับไม่มีวันเหน็ดเหนื่อย แสงแดดจัดจ้าตัดผ่านชั้นบรรยากาศลงมาแผดเผาทุกสรรพสิ่งบนพื้นโลกเบื้องล่าง

หนุ่มร่างสูงเจ้าของผิวขาวเผือกไม่มีที่ท่าใฝ่ใจอาการแสบร้อนของผิวเนื้อซึ่งอยู่นอกขอบเขตการปกป้องของเสื้อเชิ้ตเนื้อดีสีขาว ช่วงขายาวก้าวซ้าๆ ไปบนผืนทรายที่ระอุไปด้วยไอร้อนของยามกลางวัน ดวงตาสีฟ้าใสใกล้เคียงกับสีสันของผืนฟ้าเหม่อลอยคล้ายไร้จุดหมาย หากดูเหมือนขาทั้งสองจะรู้ว่าต้องพาเจ้าของไปที่ใด เพราะไม่ซ้้านานร่างใหญ่ซึ่งนั่งชันเข่าอยู่บนโขดหินขนาดใหญ่สูงระดับอกก็ปรากฏแก่สายตา

ชายหนุ่มผู้มาเยือนหยุดรีรออยู่ข้างโขดหิน แต่คนที่นั่งทอดสายตา มองท้องทะเลกว้างใหญ่เบื้องหน้าก็ไม่มีที่ท่าจะหันมาพุดจาแต่อย่างใด

"พี่มาถึงนานแล้วหรือครับ" คนที่หยุดยืนอยู่บนผืนทรายเป็นฝ่ายเอ่ยปากขึ้นในที่สุด

"สักชั่วโมงสองชั่วโมงได้ละมัง" เสียงหัวตอตอบกลับมา ดวงตายัง

ไม่ละจากผืนน้ำเวียงว้างที่กำลังทอประกายวิบวับเพราะแสงตะวันที่
สาดกระทบ "อีกสองคนยังไม่มา แต่อีกไม่นานคงมาถึง"

"ครับ"

เสียงคลื่นและลมเข้าครอบคลุมอาณาบริเวณโดยรอบอีกครั้ง
การสนทนาขาดช่วงไปราวหนึ่งหรือสองนาทีก่อน ไม่มีใครขยับหรือพูดจา
อะไรกันอีก

"ขึ้นมา นั่งด้วยกันไหม"

"ไม่ล่ะครับ" คนได้รับคำชักชวนส่ายหน้าปฏิเสธน้อยๆ

ดวงตาสีฟ้ากวาดไปทั่วผืนทะเลสีคราม พลันปรากฏจุดสีขาวซึ่ง
ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ดูเหมือนคนบนโขดหินจะสังเกตเห็นเหมือนกัน เขา
จึงเปรยออกมา

"งั้นตอนนี้ก็ขาดอีกแค่คนเดียว ไม่รู้ปีนี้ใครจะมาถึงเป็นคนสุดท้าย"

"คงจะมีแค่คนแรกที่มาถึงเท่านั้นแหละครับที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
มาตลอดสิบปีมานี้"

"คุณพ่อมาอยู่ที่นี้สองคืนแล้ว... ได้ยินว่านั่งอยู่ที่เดิมเกือบตลอด
รวมถึงตอนนี้ด้วย"

เป็นครั้งแรกที่ชายหนุ่มทั้งสองขยับตัวหันไปยังทิศตะวันตกของ
เกาะโดยพร้อมเพรียง ต่างรู้ว่า 'ที่เดิม' ของบิดาอยู่ที่ทิศทางนั้น หลัง
จากนั้นครู่หนึ่ง เสียงถอนหายใจเบาๆ ก็ถูกส่งออกมาจากคนบนโขดหิน
เป็นจังหวะเดียวกับที่ร่างสูงโปร่งเจ้าของใบหน้าหล่อตีก้าวเข้ามาสมทบ
เป็นคนที่สาม

"ผมนึกว่ามาถึงเป็นคนสุดท้ายเสียอีก" เสียงทุ้มของผู้มาใหม่ฟัง
รื่นหูเช่นเคย

"ไม่ต้องเดาเลยว่าอารมณ์ของหมอนั้นจะเป็นยังไงตอนรู้ตัวว่ามา
ถึงเป็นคนสุดท้าย" ร่างสูงที่อยู่บนโขดหินเบนสายตากลับไปยังผืนน้ำ
กว้างใหญ่อีกครั้ง โดยมีเสียงหัวเราะหึปิดท้าย

"น้องชาย ใส่ชุดทำงานมาเดินบนชายหาดอีกแล้วนะ" ผู้มาถึงเป็นคนที่สามกวาดตามอง 'น้องชาย' ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า "ยังดีที่ไม่มีเสื้อชูชีพกับเนคไท... ลืมแล้วหรือไงว่าคุณแม่ต่อว่าคุณพ่อเรื่องนี้มากขนาดไหน"

"และคุณพ่อก็แก้ตัวเหมือนเดิมทุกครั้งว่าเป็นเพราะรีบมาหาคุณแม่" คนบนชายหาดหันส่งเสียง ในขณะที่คนเป็นน้องชายก้มลงถอดรองเท้าหนังกับถุงเท้าออกเงิบๆ โดยไม่มีคำโต้แย้งใดๆ

ความเงียบเข้าครอบคลุมาณาบริเวณโดยรอบอีกครั้ง ชายหนุ่มสองคนซึ่งยืนอยู่บนหาดทรายขยับตัวแยกย้ายกันไปหามุมสงบของตัวเองไม่ใกล้ไม่ไกลจากชายหาด ปล่อยให้ห้วงความคิดล่องลอยไปแสนไกล... ท่องไปในช่วงเวลาแสนสุขแห่งอดีต

ทั้งสามเข้าใจตรงกันโดยไม่ต้องพูดจาให้มากความ พวกเขากำลังรอเวลาที่จะเดินไปสวมกอดชายวัยกลางคนซึ่งอยู่ที่สุดปลายหาดอีกฝั่งของเกาะเหมือนที่ทำเป็นประจำทุกปี

และพวกเขาต่างรู้... ชายผู้นั้นคงกำลังนั่งเหม่อมองเส้นบางๆ ตรงสุดปลายสายตาซึ่งแบ่งคั่นแผ่นฟ้าออกจากผืนน้ำ พลังปล่อยใจครุ่นคิดคำนึง ไม่ต่างจากพวกเขาทั้งสามและอีกหนึ่งคนที่ยังเดินทางมาไม่ถึง

จะมีสักทางใหม่ที่จะทำให้สามารถเดินทางไปยืนอยู่บนเส้นบางๆ ตรงสุดขอบเขตสายตานั่น... เพื่อที่พวกเขาจะได้พบกับใครบางคนซึ่งครอบครองพื้นที่ทุกอณูของหัวใจ...

บทที่ ๖

แสงแรกของวันใหม่ตรงปลายฟ้าเป็นสัญญาณเตือนให้รู้ว่าบัดนี้ อีกหนึ่งวันของชีวิตกำลังจะเริ่มตื้นขึ้นอย่างเป็นทางการ ร่างเล็ก กะทัดรัดเจ้าของผิวสีน้ำผึ้งสวยยืนกอดดอกอยู่บนพื้นทรายเม็ดละเอียด ไบหน้าเล็กสมตัวเซิดขึ้นเพื่อให้สามารถรับอากาศบริสุทธิ์ของเช้าวันใหม่เข้าปอดได้อย่างเต็มที่

เวลาผ่านไปเพียงไม่นานนัก ดวงอาทิตย์ซึ่งลอยริมพื้นน้ำเมื่อครู่ตอนนี้ยกตัวสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด ร่างเล็กบนพื้นทราย สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะยกสองแขนชูขึ้นเหนือศีรษะเป็นสัญลักษณ์คล้ายจะบอกว่าเธอพร้อมแล้วสำหรับการต่อสู้ในวันนี้ เสียงเล็กๆ ร้องประโยคติดปากดังลั่น

"ปลายฝัน สู้ไว้ย!"

"ป้าแม่น หิวแล้ว" เสียงโหยกโหยกโวยวายดังก้องไปทั่วอาคาร กิ่งอิฐกึ่งไม้ชั้นเดียวขนาดกะทัดรัดซึ่งถูกสร้างขึ้นมาให้มีประโยชน์ใช้สอยเกินขนาดที่ตาเห็น มันเป็นทั้งลิบบบี้ ห้องอาหาร ห้องนั่งเล่น และ

ที่พักของเจ้าของรีสอร์ต 'ปลายฝัน' แห่งนี้

หญิงสาวซึ่งเพิ่งวิ่งขึ้นมาจากหาดทรายจัดการล้างเท้าตรงยกพื้นด้านหน้าอาคารเร็วๆ ทั้งเศษทรายและรองเท้าแตะก็ปัดไว้เบื้องหลัง ก่อนจะวิ่งตั้งตรงเข้าไปยังห้องครัวขนาดเล็กที่ตั้งอยู่มุมในสุดของอาคาร

"อะไรกันเด็กคนนี่ อายุจะยี่สิบห้าอยู่ไม่กี่วันยังทำตัวไม่รู้จั๊กโต" หญิงวัยกลางคนซึ่งกำลังต้กข้าวต้มทรงเครื่องหอมฉุยจากหม้อใส่ลงในชามขนาดเล็กบ่น "นี่ถ้าแขกได้ยินเสียงโวยวายแบบนี้ มีหวังตกใจเผ่นหนีออกจากเกาะกันหมด"

"ป้าแม่ยังเรียกตรึมว่าเด็กอยู่แท้ๆ จะให้ทำตัวรู้จั๊กโตได้ไง" หญิงสาวเข้าไปกอดเอวสตรีสูงวัยอย่างออตออ่อน รอยยิ้มบนดวงหน้าใสไร้เครื่องสำอางฉวยแววทะเล้นแบบเด็กๆ "อีกอย่างตอนนี่ไม่มีแขกเสียหน่อย ขอตรึมอะอะโวยวายให้หายอยากหน่อยเหอะนะ"

"แขกคนใหม่ที่จองเรือที่พักไว้จะมาถึงเมื่อไหร่ล่ะ" ป้าแม่ถามพลางยื่นชามข้าวต้มให้หญิงสาว

"อาทิตย์หน้านู่น" ปลายฝันลากเสียงยาว ก่อนจะเริ่มต้นจัดการอาหารมื้อแรกของวัน "นี่เพราะโรงแรมฝรั่งฝั่งโน้นแท้ๆ เลยเซียว ทำให้แขกมาพักกับเราน้อยลง"

"เมื่อไหร่จะเลิกพูดแบบนี้ซะทีอี" คนครัวทำสีหน้าระอา "ปกติรีสอร์ตเราในช่วงนี้ของปีก็มีแขกน้อยเป็นปกติอยู่แล้ว ไม่เกี่ยวกับโรงแรมฝรั่งฝั่งนู่นซะหน่อย"

"เอ๊ะ ป้าแม่นี่ เข้าข้างศัตรูได้ยังไง" หญิงสาวอะอะ ป้าแม่ซึ่งตาดูๆ แล้วผละไป ปล่อยให้หญิงสาวผู้มีชื่อเดียวกับรีสอร์ตหนึ่งหน้ามู่อยู่คนเดียว

'ปลายฝัน' เป็นรีสอร์ตเพียงแห่งเดียวบนเกาะเล็กๆ ชื่อเกาะเงาจันทร์ แม้จะไม่มีคู่แข่งบนเกาะ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่ากิจการ

รีสอร์ทแห่งนี้จะดำเนินไปได้ด้วยดีนัก สาเหตุหลักๆ ก็เพราะเกาะงาจันทร์ตั้งอยู่ค่อนข้างห่างไกลจากแผ่นดินใหญ่ การเดินทางไปมาใช้เวลานานพอสมควร สิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมต่างๆ ที่ทำได้อีกมีค่อนข้างจำกัด นักท่องเที่ยวทั่วไปจึงไม่นิยมมาพักที่นี่นัก

เมื่อสองปีที่แล้ว มีนายทุนต่างชาติเข้ามาซื้อเกาะวงเดือนซึ่งอยู่ในหมู่เกาะเดียวกับเกาะงาจันทร์ เกาะวงเดือนมีขนาดใหญ่กว่าเกาะงาจันทร์พอสมควร และตั้งอยู่ห่างออกไปไม่ไกลนัก เรียกได้ว่าสามารถสังเกตเห็นได้ด้วยตาเปล่าจากรีสอร์ทปลายฝัน กลุ่มนายทุนพัฒนาจนเกาะวงเดือนกลายเป็นที่ตั้งของโรงแรมสุดหรูสำหรับพวกเศรษฐีซึ่งนิยมหลีกเลี่ยงความวุ่นวายมาปลีกวิเวก เริ่มต้นเปิดให้บริการเมื่อปีที่แล้ว

ปลายฝันรู้ว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวของ 'โรงแรมฝั่งฝัน' กับ 'ปลายฝัน' ของเธอนั้นเป็นคนละกลุ่มกัน แต่หญิงสาวก็ยังต้องเชื่อใจว่าโรงแรมห้าดาวบนเกาะวงเดือนทำให้นักท่องเที่ยวมาพักที่รีสอร์ทของเธอหน่อยลง

ก็มันต้องมีสักเหตุผลสิ ที่ไม่ว่าเธอจะพยายามอย่างไร ผลกำไรก็ยังไม่เพิ่มขึ้นจากเดิม! ปลายฝันก็อย่างพาลๆ ก่อนจะไปถึงเหตุผลลึกลับกว่านั้น ซึ่งทำให้เกาะวงเดือนตกอยู่ภายใต้เมฆหมอกของอคติในสายตาของเธอ ไม่ว่าจะมียุโรปของนายทุนหรือไม่มีก็ตาม เหตุผลทางสายเลือดอันสุดแสนจะยุติธรรม!

บางทีเธออาจจะต้องยอมลงทุนลงพิมพ์โบรชัวร์โฆษณาไปฝากวางไว้ตามบริษัทท่องเที่ยวในท้องถิ่น แต่นั่นหมายถึงเธอจะต้องจ่ายค่าคอมมิชชั่นจากรายได้ซึ่งปกติน้อยอยู่แล้วให้บริษัทเหล่านั้นด้วยแค่คิดก็รู้เลยว่ามันจะพาให้เธอจนกรอบเข้าไปใหญ่ ยังไง 'ปลายฝัน' ของเธอก็มีเรือนพักแค้นเก่าหลังเท่านั้น หญิงสาวถอนหายใจอย่างหนักๆ ก่อนจะยกขาเข้าไปอ่างล้างจาน... เพิ่งจะผ่านปีใหม่มาไม่กี่วัน

หวังว่าปีนี้จะมีอะไรดีๆ เกิดขึ้นในชีวิตของเธอบ้าง ให้มีหนุ่มหล่อๆ เดินผ่านมาในชีวิตเธอสักคนสองคนก็ได้ สาธุ!

แต่ถ้าเรื่องหนุ่มหล่อมันมากไป...อย่างน้อยขอให้ 'โรงแรมฝั่งซ้าย' เจ๊งก็พอแล้ว เพียง!!!

"ดริม ไอ้ชัยมันส่งข่าวมาจากแผ่นดินใหญ่ว่าจะมีแขกมาพักแเนะ" ป้าแม่ร้องบอกทันทีที่เงยหน้าจากโทรศัพท์เครื่องเดียวของเกาะซึ่งสติตอยู่บนเคาน์เตอร์ต้อนรับเล็กๆ ของรีสอร์ต

หญิงสาวซึ่งกำลังใช้ไม้ถูพื้นทำความสะอาดพื้นบริเวณโถงทางเข้าอยู่อย่างขะมักเขม้นชะงักกึก ก่อนจะหันมาถามด้วยแวตางงงวย

"แขก...มาแบบไม่ได้จองไว้ก่อนหรือป้า" แผลก...ปกติแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่แขกจะมาเข้าพักโดยไม่จองล่วงหน้า เพราะการจะเดินทางมายังเกาะจันทรต้องเหมาเรือมาเท่านั้น ดังนั้นส่วนใหญ่แขกจะนัดล่วงหน้าเพื่อให้รีสอร์ตส่งคนไปรับที่ท่าเรือ ถ้าใช้วิธีนี้ ไม่ว่าจำนวนอย่างไรก็ประหยัดกว่าเหมาเรือมาเองแน่นอน

"อ้อ เห็นว่าเขาถามหาที่พักแบบไกลๆ สงบๆ พอดี แม่ค้าที่ตลาดเลยบอกให้มาคุยกับไอ้ชัย"

"แล้วมาก็คนละ คนเดียวอีกล่ะสิ" ปลายฝันลงมือทำความสะอาดพื้นที่ ไม้ถูพื้นบดกับพื้นไม้เป็นเสียงครืดคราด

แขกที่มาพักบนเกาะจันทรร้อยละเก้าสิบสามจุดเก้าเจ็ดเป็นพวกต้องการปลีกวิเวกไม่ว่าด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม แขกเหล่านี้มักจะมาคนเดียวและอยู่นานเสียด้วย ราวกับว่ารีสอร์ตของเธอเป็นสถานที่สำหรับบำเพ็ญตบะให้แก่กล้าอย่างนั้นแหละ แต่เธอจะไปว่าอะไร...คนเดียวดีกว่าไม่มีเลยสักคน เงินมาถึงมือเสียอย่าง ไอ้ดริมยอมทั้งนั้น

"เห็นว่าเป็นผู้ชายสองคน แต่อาจจะมาพักคนเดียว เป็นฝรั่งด้วย

ลิ จะให้ป่าเปิดเรือนไหนดีล่ะ"

"เปิดเรือนแก้วก็ได้มั้ง...ฝรั่งก็ไม่เห็นแปลกนี่ป่า ริสอร์ทเรารับแขก นานาชาติอยู่แล้ว" หญิงสาวร้องตอบ

ริสอร์ทปลายฝันของเธอประกอบไปด้วยอาคารหลังใหญ่ชื่อว่า 'เรือนปักใจ' ซึ่งตั้งอยู่ตรงกึ่งกลางของแนวหาดหนึ่งหลัง และบังกะโล่นำรักตามสไตร์ชายทะเลขนาดย่อมอีกเก้าหลัง มีหมายเลขไล่เรียงกันตามสถานที่ตั้งนับจากสุดปลายหาดทางทิศตะวันออกถึงสุดปลายหาดทางทิศตะวันตก เรือนที่หนึ่งถึงห้าอยู่ทางตะวันออก ส่วนเรือนที่หกถึงเก้าอยู่ทางตะวันตก ที่ตั้งของทุกเรือนจะเว้นระยะห่างมากพอที่จะทำ ให้แขกได้รับความเป็นส่วนตัวอย่างสูงสุด

โดยทั่วไปเวลาแขกโทรมาจองที่พัก ปลายฝันจะสัมภาษณ์แขกคร่าวๆ ว่าต้องการความเงียบสงบมากน้อยขนาดไหน หรืออยากเห็นทิวทัศน์แบบใดเป็นพิเศษหรือเปล่า จากนั้นก็จะเลือกบังกะโล่ที่ปักใจให้ กับแขกตามความเหมาะสม ปกติเรือนที่หนึ่งและเรือนที่เก้าซึ่งตั้งอยู่ปลายสุดของหาดสองฝั่งจะเป็นเรือนที่เงียบที่สุด เหมาะกับมนุษย์เงินเดือนที่อยากแปลงกายเป็นฤๅษี หรือไม่ก็พวกชอบดูพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก

แต่ในความเห็นของปลายฝัน แขกกะทันหันรายนี้คงต้องการความเงียบมากถึงมากที่สุด...ทั้งที่เพิ่งฉลองปีใหม่มากได้ไม่กี่วัน ที่ท่านก็เล่นมาหาความสงบห่างไกลผู้คนเสียแล้ว สงสัยจะอาการหนัก!!

เสียงเครื่องยนต์ของเรือซึ่งแล่นเข้ามาเทียบท่าเรือด้านหน้าลอยเข้ามาให้ได้ยิน ป้าแมนชะง็อกหน้าออกมาจากห้องครัวอย่างสนใจ ลุงสมซึ่งเป็นสามีของป้าแมนเดินออกจากเรือนปักใจเพื่อไปช่วยชายคนของ ส่วนปลายฝันยังง่วนอยู่กับการลงบัญชีรายรับรายจ่ายสำหรับเดือนที่ผ่านมา ซึ่งเธอผัดวันประกันพรุ่งเพ็งมา นั่งทำเอาวันนี้

"แขกมาแล้วนะดริม" ผู้เป็นเจ้าของตำแหน่งแม่ครัว แม่บ้าน และ
อีกหลายตำแหน่งประจำเกาะส่งเสียงเตือน

"จำปา เตียวเขาเดินเข้ามาปั๊บ หนูจะส่งยิ้มหวานปานน้ำผึ้งเดือน
ห้าไปทักทายปั๊บเลย" หญิงสาวลากเสียงทะเล้นตามนิสัย มือยังจดตัว
เลขจากใบเสร็จลงในสมุดเป็นระวิง

เสียงฝีเท้าดังมาจากทางเข้า ปลายฝันส่งเสียงใส่ต้อนรับทั้งที่ยัง
ไม่เงยหน้าจากสมุดบัญชี

"ยินดีต้อนรับสู่รีสอร์ททปลายฝันค่ะ กรุณาถอดรองเท้าทั้งไว้ด้าน
หน้าและล้างเท้าเอาเศษทรายออกก่อนเข้ามาในเรือนด้วยนะคะ"

เสียงน้ำสาดกระเซ็นดังให้ได้ยินสองสามครั้ง ก่อนที่หญิงสาวจะ
รู้สึกถึงร่างใหญ่ซึ่งก้าวยาวพรวดๆ ไม่ก็ก้าวก็มาอยู่ด้านหน้าเคาน์เตอร์
เรียบริ้ว ปลายฝันละสายตาดูจากตัวเลข และเงยหน้าขึ้นในที่สุด รอย
ยิ้มสดใสพราวเต็มใบหน้าค้างทันทีที่ได้เห็น ใบหน้าแขกคนแรกของปี
เต็มตา

หล่อมมาก!

แต่...

ทำไมผมสีทองตาสีฟ้า!

ผมทองตาฟ้าเหมือนนายฝรั่งของ 'โรงแรมฝั่งหุ่น' ...หน้าตาเขา
นะเธอไม่เคยเห็นหรอก เพราะภาพคมชัดเล็กขนาดที่สามารถเห็นต่อม
เหงื่อของตานั้นมักจะอยู่ในนิตยสารปกสวยราคาแพงๆ ซึ่งเธอไม่มีทาง
ยอมเสียเงินซื้อ จะไปหวังหาดูจากหนังสือพิมพ์ก็เห็นจะยาก เพราะ
ขนาดตอนเรียนอยู่ในกรุง เธอยังไม่ค่อยรู้จักข่าวสารอะไรกับใครเขา ด้วย
มัวแต่ทำงานพิเศษจนติดเป็นนิสัย ไม่สนใจเรื่องรอบตัว นับประสา
อะไรกับตอนที่มาอยู่บนเกาะห่างไกลจากแผ่นดิน ส่วนชื่อเสียงเรียง
นามของหมอนั้นก็เคยรู้ชื่อหรือเจอแต่จำไม่เคยได้ เพราะขนาดเพื่อนร่วม
คณะ...กว่าเธอจะจำชื่อจำหน้าได้ยังใช้เวลาเกือบหมดเทอม

สรุปเธอรู้แค่ว่าเขาเป็นมหาเศรษฐีคนดังซึ่งเปรียบเสมือนเจ้าชายในฝันของสาวๆ มากมาย แต่ที่แน่ๆ ต่อให้หล่อยังไงเธอก็ไม่มีทางหลงละเมอเพื่อพukupไปด้วยแน่นอน เพราะเธอเกลียดตานั้นที่บังอาจมาสร้าง 'โรงแรมฝั่งนู้น!' เอ่อ...แต่ถ้าหล่อขนาดคนตรงหน้านี้มันก็น่าคิดเหมือนกันแฮะ

แล้วนี่สวรรค์จะกลั่นแกล้งเธอไปถึงไหน ประทานหนุ่มหล่อมาทั้งที ทำไม่ต้องมีผมสีทอง ตาสีฟ้าด้วย!!

แต่สงสัยอารมณ์อาฆาตนายทุนฝรั่งซึ่งเธอไม่เคยเจอตัวเจอหน้าจะรุนแรงไปหน่อยจนท่วมทะเลักออกไปทางสีหน้าสีตาอย่างชัดเจน แหกคนแรกประจำปีของริสอร์ทเลยส่งสีหน้างงมาให้ ปลายฝนได้แต่ยิ้มแห้งตอบกลับ และหวังว่าอีกฝ่ายจะลืมสีหน้าเมื่อครู่ของเธอไปเสีย มือเล็กรีบขยับยื่นเอกสารให้เขากرอก

"ถ้าผมกรอกไม่ครบจะมีปัญหาไหม" ชายหนุ่มถาม

เสียงทุ้มนุ่มบาดใจคนสวยมาก แต่เขามีผมสีทองกับตาสีฟ้า! สาวผิวแทนร่างเล็กฮึดฮัดอยู่ในใจ

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ บอกไว้ก่อนนะค่ะว่าไม่ใช่เพราะเราหลงหวมเรื่องแขกที่มาเข้าพัก แต่ว่าส่วนใหญ่แขกของที่นี่มักเป็นพวกอยากปลีกวิเวกและไม่ต้องการให้ใครเข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัว ฉันเลยอะลุ่มอล่วยให้ได้บ้าง แต่พอแขกสบายใจจนพร้อมจะกลับแล้ว ฉันก็จะให้แขกกรอกรายละเอียดที่เหลือและขอเช็คพาสปอร์ตอีกทีก่อนกลับค่ะ อ้อ...แต่ขอเบอร์โทรศัพท์ติดต่อฉุกเฉินไว้เพื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดด้วยนะค่ะ"

ชายหนุ่มยิ้มขันกับคำอธิบายที่ยาวยืดเกินความจำเป็นของหญิงร่างเล็กตรงหน้าซึ่งทำท่าเหมือนแหยงเขาอย่างไรพิกล มือใหญ่ขยับกรอกข้อมูลโดยละบางช่องไว้ นึกสงสัยในใจว่าก่อนกลับออกจากเกาะนี้เขาต้องมากรอกข้อมูลที่เหลือพวกนี้จริงหรือเปล่า